

"Chcem' věrni zůstat
také dál... "

STOPA

ČASOPIS ČESKOSLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V EXILU * ZPRÁVA č.3

STOPA P.O. Box 1948
San Diego, California
92112

Říjen 1963

Tato Zpráva je zatím náhradou časopisu Stopa, pojítkem čs. skautů a skauetek v exilu a místem k projevení osobních názorů o čemkoli v otevřené oblasti našich zájmů. Nejen formální články, ale i kratší dopisy a sdělení o běžných věcech mají svoji hodnotu v tom, že pomohou vzájemnému porozumění a poznání. Chce-li někdo poslat vánoční/novoroční pozdrav v další Zprávě, text nutno poslat do 5.XII. nejlépe na průhledném papíru, což umožní tisk bez přepsání.

Tato Zpráva měla být původně na tři strany, ale nějak se to vymklo z ruky ... Z došlé pošty Stopě stručně toto:

* Bratr Racek / Father Bernard / který je činný v katolické misi na Grenadě/Západní Indii/ píše mimo jiné: " Kolem vánoc začíná moje dovolená a patrně asi opět pojedou do Anglie, neboť to se zdá být zatím jediná možnost. " Z jeho minulých dopisů usuzujeme, že jeho úspory stačí zhruba na zpáteční cestu lodí předpokládá pobyt tam na církevních farách a klášterech při cestě. Racek má dovolenou asi 1x za 5 let po dobu asi 2 měsíců. Mimo častý dopisní styk, řada bratří osobně zná Racka ještě z let v Německu. Myslíli jsme si tudíž, že jeho dovolená by byla dobrou příležitostí navrhnout Rackovi, aby místo do Anglie přijel do Států a Kanady, kde by alespoň řada z nás měla možnost se s ním opět setkat nebo seznámit. Mělo by to tak naději na oboustranný přínos, bude-li on s tímto návrhem srozuměn. Je to přirozeně jen návrh, a k jeho uskutečnění by bylo třeba kus spolupráce v tom, že Ti z nás kdo mohou a chtějí, by nabídli Rackovi 1-2 denní pohostinství, při jeho cestě přes Státy a případně úsek Kanady. Prosím napište co nejdříve, kdo o tom má kladný názor a s kým by se dalo případně počítat./ Bylo by dobré uvést tel. čísla, přesnou adresu, příp. s plánkem cesty a pod. info./

* A jedna velmi zlá Zpráva: Br. Bublajz z Bostonu měl před několika dny auto nehodu při své zpáteční cestě z Chicaga. Jeho manželka Lynn zemřela, jejich baby je snad zdrávo a Bublajz sám leží v nemocnici, patrně v nadějném stavu. V dopise z 24.X. Lynn's sestra nás žádala, aby kdo Bublajze znal, pomohl dodáním naděje v budoucno. Jeho adresa je ; CH. K. St. Joseph's Hospital, Hamilton - ONT. Canada./ Ovšem že dopis od kohokoli z nás by byl dobrým skutkem./

* Soudě dle odezvy k otázce vydávání Stopy v původní formě, na vydání vánočního čísla to zatím nevypadá. Došlá finanční suma \$10 je jistě málo a času k vydání zatím nevíce.

* Poznámka k Fakírovu článku /str.7/: Skutečnost či iluze: V době Fakírovy a Dudley-akce pro získání nových spojenců, bylo mezi námi dohodnuto, a vysvětleno, že v té době, nové vydání Stopy v původní formě je mimo náš dosah, a že očekávanou funkci snad splní prozatím Zpráva, jež byla v zadaném počtu a čase odeslána do Chicaga. Tento fakt je v určitém rozporu se zněním Fakírova článku ať už pro nepřesnost podání, nebo chvilkový pesimismus. Přihlásilo-li se ale 10 ze 30, je to rekordní úspěch, a špatná nálada není snad na místě. Zdá se že obtížnost situace se často podcenuje, neb doba, kdy bylo možno hvízdnout na píšťalku je dávno minulá. Ne-li víc, zůstaňme u svého skromného cíle- udržet spojení proto co snad budoucnost přinese. To snad je absolutní minimum splnění hesla " Buď připraven ".

Fr.

Ilek.

Fretka.

17. září 1938.

Letos v měsíci září bylo tomu dvacetpět let když náčelník-zakladatel profesor Antonín B. Svojsík byl nečekaně odvolán k Vyšší Službě.

Byl v Rusku za účelem studia výchovy ruské mládeže. Tam onemocněl, - spěšně vrátil se domů, trápěn stále velkou zizní. Ulehl s horečkami, projevila se otrava streptokokem, horečky se zvyšovaly, přidal se zápal plic. Blouznil a volal z horeček. Bylo to o programu a odkazu. Dne 17. září 1938, v sobotu, v 9 hodin dopoledne anděl Smrti zastavil tep jeho srdce a rozmách křídél jeho ducha.

Na Valném sjezdu dne 21. února 1926 náčelník - zakladatel prohlásil toto: " Vedení snahou, aby podstata hnutí naseho, cíle, k nimž spěje, prostředky, jimiž sve ukoly zdoláva, byly přesne stanoveny v jejich poměru ku vsem složkam veřejného života a myšlenka junacká, propagovaná Svazem Junáků Skautů CSR, byla správně chápána a spravedlivě oceněna, prohlašujeme :

1. Skauting je obrodné hnutí mládeže. Touží po obrode těla, ducha i mravu. A po této poslední především. Nechce obrodu jenom individualni, ale celého kolektivu. Skauting není jen tělovýchovou, jen sportem, je to výchova člověka celého po všech stránkách jeho bytí, starajíc se o povznesení kultury ducha, srdce i těla v pravdě, pravu i kráse. Rozdílu v pojmech názvu "skauting" a "junáctví" pro nás není a v obou slovech je nám obsažena myšlenka celá.

2. Skauting je hnutí vyslovne národní a skauting československý při veskerem absorbování prvku organizace světové je čistě náš, je typicky český. Náš lany a lesy, které jsou skautu často druhým domovem, objíma a miluje laskou, která jej spojuje nejvernejším pokrevným bratrství se všemi, kteří k této svaté hroudě československé jsou připoutáni. Idealem naseho hnutí je dobrý, dokonaly člověk a tedy také radný občan, vedomy si nejen svých práv, ale i svých povinností k sobě, k jiným, k národu, k vlasti, ke státu. Výchovou k učinnému bratrství všelidskému stává se hlasatelem snahy po večném míru a dorozumení mezi národy světa na podkladě spravedlnosti a práva. Jen v tom je jeho mezinárodnost a v této snaze promítá se jeho vstak k celé společnosti lidské.

3. Idea demokracie je také ideou skautského hnutí, pro němz intenzivní výchovou se stává, aby se uplatnily v této ideji stejné ideály kulturní, politické a socialní. Na podkladě stejných zákonů a stejných mravních zásad učí tříditi lidi ne podle toho, co mají nebo co představují, ale jací jsou. Je však nejen hlasatelem, nýbrž i praktickým vykonavatelem opravdového socialního pokroku a souziti mládeže veskerých vrstev není nikde tak dokonale, jako ve skautingu. Skauting nezná ani třídy, ani rasy, ani vyznání snaží se překlenouti všechny socialní rozdíly a budovati společnost lidskou na základě socialní spravedlnosti pro všechny.

4. Skauting není hlasatelem zadného určitého vyznání, .Uznává, že náboženství je pro většinu lidí mravní silou a hlásí se k zásadě E. Thompson Setonové, který dí : "Mej v uctě každé uctívání Velkého Ducha." Seznamuje s hranicemi poznatelná a nepoznatelná, se systémy filosofickými i náboženskými, ale dává chovanci dospěti k určitému světovému názoru svobodně, jeho vlastním přemyslením, pozorováním a usudkem, pokládá náboženské přesvědčení za soukromou záležitost vlastního svědomí. Pokud chovanec podleha bezprostřednímu vlivu skautingu, nezna podle R. Baden-Powella jineho, nez " náboženství lasky " .

5. V politice dba naše hnutí naprosto nestrannosti. Mladež náleží celému národu a je vychovávána tedy pro národ. Ac se nevyhyba nutnému nezbytnému poučování politickému, skauting činí tak objektivně, aby rozhodování dopadlo vždy svobodně a po zralé úvaze pro nejlepší věc, pro nejlepšího člověka a pro největší dobro. Uprimným bratrstvím hledí zjednotit dnešní komplikované poměry stranické a vzájemnou úctou otupovatí ostrí stranické nevrzivosti. K vytyčené metě doufá dospětí jedine výchovou ryzejších, poctivých charakteru.

6. Ke všem složkám, institucím, korporacím a organizacím, peštující mrvní i tělesnou výchovu, chováme upřímné přátelství a úctu. Práli bychom si věre, aby chom dospěli vzájemně dohody na tomto poli a v soustředěných snáhách mohli pracovatí pro blaho nejdražšího pokladu národního - pro naši mladež. Soudíme, že ve vzorné spolupráci mohli bychom vychováti nové, dokonalejší lidi, kteří by byli zárukou lepšího života, produsevneleho, ne materialistického, se spravedlivým radem společenským, v němž by stěti životní bylo dosazitelno všem. "

Bratři a sestry, pral bych si, abyste si precetli pozorně toto prohlášení bratra náčelníka, které promluvil před 37 lety, ta zláta slova, jak byla pravdivá tenkrát, jsou i časová dnes, ideály nestárnou ! To jest náčelníkův odkaz v němž jest skryta velika mrvní síla, jez dílo jeho uchová pro ty, kdo po nás přijdou, byt i s jistými preryvy, aby je neporusene a rozmnožene odevzdaly pokolením budoucím, jak se o to ze všech sil vynasnažime i my vsichni, kteří jsme náčelníka-zakladatele znali a od něho se učili milovatí vlast svou a československý lid, dnes porobeny, dobrou junackou prací a cínou. To záleží dnes na nás, na bratřích a sestřích v exilu, aby chom práci a cínou splnili svůj slib skautský.

Nedostatek času, rodina, zaměstnání, společenské povinnosti, - vim, je málo času a také málo dobré vůle. Bratr Rehak napsal o náčelníku toto :

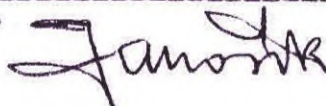
"Nepoznal jsem v životě svém muže, který by dovedl v časovém rozpetí onech 24 denních hodin a 365 dnu v roku vykonatí větší kus práce a s větší houzevnatostí a energií, než to delal bratr Svojsík po dlouhá léta den po dni, rok po roce, po celý svůj život. "

Bratr Velen nežádá, na nás nemožnosti, chce pouze aby chom se našli a semknuli v celek, zde v exilu; pomohli najít sebe i druhé, odpovědět na dopis včas, oznámit změnu své adresy, uchovat si kontakt a zájem jeden o druhého, jsme jedna rodina. Verim v zdravé kořeny našeho národa, byt třeba větve docasne usychaly, prece přijde zase doba, kdy nová životní míza z kořenu dosáhne k větvim, vse oziví ! Verim, že vláda věcí našich zase navrátí se do rukou našeho lidu !

Bratři a sestry, kteří roztrouseni jste po celém světě, prosim, vzpomente na bratry a sestry v porobene vlasti, vzpomente také, že kdysi a kdesi jste slibovali věrnost skautským idealum a že máme možnost zde ve svobodném světě se přičinit a pravdivě říci v duchu odeslanému náčelníku-zakladateli, za odkazu jeho, který nám zanechal

jsme věrni zůstali a navždy zůstaneme !

Vas

I L U Z I A A SKUTOČNOST.

Keď som bol požiadaný, abych zorganizoval byv. českoslov. skautov v Chicagu a okolí, vedel som, že to nebude úkol ľahký, ale veril som, že budem organizovať skautov, opravdových skautov, na akých som bol zvyklý doma.

Za pomoci sestry Maruš, skat. menom DUDLA, ktorá organizovala byv. skautky, sháňali sme adresy a informácie, požiadali sme miestne česke noviny o uverejnenie výzvy na skautov (výzvu neuverejnili), požiadali sme redakciu Stopy o vytlačenie zvláštneho čísla Stopy (číslo nevytlačili, pre "zaneprazdnenie") a za pomoci známych i neznámych priateľov podarilo sa nám sohnat adresy na 30 osob, byv. to skautov a skautky.

Povzbudení týmto úspechom, rozposlali sme osobné dopisy na známe nám adresy, v ktorých dopisoch sme vysvetlili naše poslanie a vyslovili sme presvedčenie, že i napriek americkému tempu života, nezabudli ešte na tie časy, keď nosili skaut. uniformy a boli členmi skaut. odd. Na dôkaz, že českoslov. skauting v Amerike nevyhynul, priložili sme posledné číslo Zpravy-Stopa (niektorí nám to vytykali.)

Akonáhle sme dostali ďalšie číslo Zpravy-Stopy, asi za 3 mesiace, rozposlali sme znova osobné dopisy na tie samé adresy, priložili sme časopis a žiadali sme týchto skautov a skautky o spoluprácu pri udržaní a zlepšení úrovne Stopy. Žiadali sme ich, aby sa prihlásili na redakciu Stopy a priložili sme i oznamovanú obálku s adresou Stopy a prihlášku, len aby niekto nemôhol povedať, že by sa bol prihlásil, ale "zrovna nemal obálku, alebo známku". Poslali sme tento dopis s tichým ale uprimným prianím, aby takáto akcia mala úspech.

Ziaľ, naše prianie zostalo len prianím, naše nádeje a viera, že ešte sú českoslov. skauti a skautky, ktorí sa nehanbia za českoslov. skauting, že zostali verní idealom skautingu, slovam A. B. Svojsika, a verní skaut. slubu, tá samozrejma skutočnosť sa zmenila na I L U Z I U.

Z celkového počtu 30 byv. to skautov a skautiek, ktorí žijú v Chicagu a okolí sa prihlásilo celkom 10, slovom desať ľudí.

Nakoľko som už v USA skoro 7 rokov, zvyknul som si na statistiky a tabuľky a pretože som hľadal vysvetlenie tohto nezujmu, za pomoci Dudly, rozdelili sme týchto skautov a skautky na vekové skupiny a tabuľka vypadala takto:

rok narodenia: počet členov: skaut. činnosť doma: schopnosť čítať česky:

1920-1930	10	veduci odd.	ano
1931-1936	15	člen oddielu	malé procento
1937-1941	5	vľčata	nepravdepodobne.

Na základe tejto tabuľky sme zistili, že tí, ktorí boli doma činní v skaut. odd. z tých sa prihlásilo 8. (rok nar. 1920-30). Tí, ktorí boli len členmi odd. doma, alebo v Nemecku, z tých sa prihlásili 2 (rok nar. 1931-36) a z poslednej skupiny sa neprihlásil nikto.

Je preto možné predpokladať, že z tých starších skautov, tí si zachovali skaut. myšlienku ešte z domu a majú dobrú skaut. výchovu. Z tých mladších, ktorí prešli skaut. odd. v Nemecku a u ktorých znalosť češtiny je slabá, zaujem o nejakú spoluprácu není veľký a x u tých najmladších zaujem není žiadny.

Toto má nuťi k uzáveru, že nie každý je skaut, kto kedysi skautoval a veriť, že nas je v zahraničí 1000-2000 skautov, že sme schopní vyvíjať nejakú veľkú skaut. činnosť, veriť že s českoslov. skautingom v zahraničí sa musí počítať ako s hybnou silou budúceho skautingu doma, je nie skutočnosť ale I L U Z I A.

-Fakir-

25 let od smrti A.B. Svojsíka .

V září 1938, ve stínu Mnichovských jednání jsme doprovodili na Slavín, na Vyšehradě, Antonína Benjamina Svojsíka, náčelníka Junáka.

Byl nejenom náčelníkem, či předsedou důležitého spolku mládeže, ale byl apoštolem hnutí, které se našemu národu hluboko vtisknulo do jeho charakteru.

Narodil se na sklonku století na Vyšehradě, a matka, vdova, mu jako nejmladšímu nemohla poskytnout universitního vzdělání. Stal se tedy profesorem tělocviku. Byl nejenom stoupencem Tyršovy soustavy a znalcem švédské gymnastiky, a Muellerova systému, ale pravým vyznavatelem antického hesla: " v zdravém těle zdravý duch ! ". Rozený hudebník a obdivovatel nejen krás přírody ale všeho kulturního, byl skutečným estetem. Jeho paní také patřila k hudebnické rodině, vždyt její otec, učitel zpěvu František Pivoda vychoval řadu našich slavných zpěváků a stal se známým bojovníkem proti Wagnerově hudbě a někdy i proti Smetanovi. Byla to velice kulturní rodina. Svojsík sám, jako jednatel Umělecké Besedy se stýkal s vedoucími umělci své doby, Alšem, Gočárem, Kovařovicem, Šimánkem a jinými, z nichž mnozí se stali jeho věrnými přáteli a podporovateli skautingu u nás. Jako člen Pražského pěveckého kvarteta obejel svět a tak poznal více, než mnozí synové jeho generace kdy četli. V Anglii se sešel s Baden Powellem a v Americe s vedoucími amerického skautingu. Přivezl si domů knihy a dal se do zakládání skautingu u nás.

Výprávěl mi o tom často, jak s chabou svou angličtinou a silnou pomocí svého strýce Stránského překládal na Sázavě " Scouting for Boys " a jak si musil vymyslet slova, jako družina, oddíl, podsady a pod. protože čeština takových slov neměla.

Nebylo to snadné tehdy u nás založit spolek mládeže a nenarazit na šosáctví tehdejší společnosti, ani se nedostat do konfliktu s c.k. úřady, které nepřály novotám a nedůvěřovali žádné organizaci mládeže.

A proto pozměnil leccos z Baden Powella a přizpůsobil poměrům. Již slovo skaut se nehodilo, protože cizí slova nebyla tehdy v módě. Nazval proto svoje skauty Junáky. Vypustil také ze slibu vlasteneckou složku věrnosti vlasti, protože nikdo by byl nechtěl slibovat věrnost nenáviděnému císaři a králi. A tak ji nahradil poetickou formulí, která pro nás tehdy znamenala velice mnoho: " slibuji býtí věrným idealům své duše... " A tak obešel úskalí černožlutosti. Do znaku skautů zasadil Chodského Psohlaveckého psa, bojovníka za česká práva. V hlavičce časopisu Junák i za války a přes nátlak úřadů zůstaly znaky českých zemí, ale nebyl tam rakouský orel, který se z donucení dostal i do Malého Čtenáře. Všechny časopisy tehdy otisknuly podobiznu nového císaře Karla, ale Svojsík pozdržel jedno číslo a pak si toho již nikdo nepověřimul, že Karel v Junáku nebyl.

Svojsíkův ideal Junáka byl také širší, nežli Baden Powellův, který ho viděl v Africkém domorodci, nebo Setonův, jemuž byl ideálem Indián. Svojsík hledal příklad v Černoorském Junáku, Japonském Samuraji, Slovenském Jánošíkovi, i v junáku Alšově, kterého mistr namaloval v národním divadle a sám nakreslil na obálku a desky Svojsíkových Základů Junáctví.

Náš, Svojsíkův skauting byl daleko plnější a obsahoval více prvků kulturních nežli anglosaský. Hudba, zpěv, poesie a pěstování všelikých vyprávění u táboráků bylo u nás běžné. Naše oddílové památníky a časopisy byly skutečnými uměleckými pracemi a pokusy často vysoké úrovně. Brali jsme kulturu skutečně vážně a považovali ji za důležitou součástku našeho skautského programu. Skauting byl pro nás všestrannou náplní života a vyžívali jsme se nejenom ve sportech ale i kulturních a ideových závodech.

To všechno bylo zásluhou Svojsíkovou a stalo se naší národní tradicí.

Junák - Český Skaut byl založen v r. 1911 a již za války bylo několik oddílů mimo Prahu. Jeden z prvních Svojsíkových stoupců byl také Jiří Wolker, který s ním tábořil na Sázavě za války.

První světová válka odstranila mnohé předsudky proti táboření a spaní pod stany, osvobodila naše země od Habsburků a tak slib věrnosti republice se přece dostal do slibu a slovo skaut nebylo již cizí.

Svojsík však neustrnul na staré formuli i když se jeho Junák, teď Svaz Junáků Skautů RČS, rozrostl na 60.000 hochů a děvčat. Doplnoval náš program novými myšlenkami a methodami a vedle dívčího kmene jsme zavedli vlčata a rovery, ale také Old Skauty. Byli jsme první na světě v organizaci těchto bývalých skautů a podle našeho vzoru se světové hnutí bývalých skautů začalo organizovat teprve po dvacítí letech.

Bylo osudem Svojsíkovým, že musil skauting obhajovat proti různým "tažením". Po válce se mnohým lidem nelíbilo, že jsme nosili uniformy, které byly příliš vojenské, ani se jim nezdál Baden Powell, protože byl generál. Byla to doba odrakouštění a antimilitarismu, která viděla ve všem nenáviděného rakouského feldwebela za Švejka. Jiní zase vytýkali Svojsíkovi, že skautská kázen je příliš uvolněná, že nedbá dosti na pořadová a pochodová cvičení. Když se pak po republice rozrostl "tramping" obviňovali nás skauty, a především Svojsíka, že on naučil mládež se toulat po lese a spát pod stany, a hulákat písničky u táboráků. Čas však vše zhojil a nakonec Svojsík, otec nekázně a uvolněného života trampů a jeho skautský system se stal podkladem branné výchovy. A jeho největší odpůrci z let dvacátých ho teď napodobovali.

Svojsíkovo chabé srdce, které ho zachránilo v první světové válce dokonce před odvodem a vojenskou službou chřadlo v horečné práci let třicátých. Pametují si, jak si stěžoval, ale nemohl a nedovedl se omezit ve svojí činnosti; jezdil po schůzích a přednáškách, navštěvoval tábory a kursy a nevynechal jednu důležitou poradu.

Velcí lidé a velcí umělci odcházejí včas, ve chvíli, kdy ještě jejich dílo je plné života a dříve, nežli houba skepticismu se zahlodá do jejich životní stavby.

Svojsík odejel do Ruska na dvouměsíční cestu s výpravou tělovýchovných odborníků a vrátil se s podlomeným zdravím. Věděl, že se konec blíží a netajil se tím před námi. Viděl, že přicházejí těžké doby a dodával nám odvahy a povzbuzoval. Sám však se nedožil.

Odešel právě ve chvíli, kdy se začalo hroutit to, co naši otcové začali a co jsme s ním my budovali s láskou a nadšením.

Zemřel mlád, padesát dva let.

"Když světla hvězd se rojí, ohníček zahoří - o věčném lásce zdroji k nám tiše hovoří...."

"Každou sobotu večer máme táborák", hlásí mně vedoucí v pátek večer po příjezdu do děckého tábora vedeného českými Jezuitou v Kanadě poblíž Montrealu.

Coby rádkyně děvčat, jdu s nimi druhý den ráno na malou mýtinu a dávám dohromady nějaké výstupy. Rozhodují se pro "Koleje", "Učit červa plavat", "Telegram", "Vrabc a Kůň" a "Cvičení blechy". Rozdělila jsem úlohy, zkoušíme jednotlivá čísla a jde to až ku podivu dobře. Je zde asi 35 dětí českých uprchlíků, většinou jsou již rození v Kanadě, nebo ve Spojených Státech, ale mluví česky a mojí snahou nyní je ukázat jim v těch osmi týdnech jak jsme trávili léta u nás na skautských táborech.

Večer sedím po letech zase u táboráku. Chlapci zapalují velikou pagodu a nadšeně zpívají "Táborový oheň zažihá by vzplál, aby jasné světlo sněmu nám dal, Vahů...", jako jsme to zpívali kdysi dávno my. Zapomínám, že nesedím na mátochách v táborovém kruhu tam v Alpách, na Walchensee. Zdá se mi, že rozpoznávám v postavách sedících na malých, břízových lavičkách staré známé. Není tamto bhratr Grizzly, Kim, Kaštánek, Tonda, Fousáč, Naftalín, nebo Míky? A tamhle to by mohla být Benka, Marta, Amika, Líba, nebo Alena. Dívám se do plamínků ohníčku, který vesele plápolá, pozoruji poletující jiskřičky a sním. Jsem zase malá "Jiříčka" - úplně bezstarostná a plná skautského nadšení. Najednou se mi ohníček zamžuje a cítím, že se mi derou do očí horké slzy. Nebráním se jim. Vzpomínám na Vás, všechny sestřičky a bratři, kde že jste asi po světě zatoulaní, a tolik bych si přála, abyste byli všichni u tohoto táboráku a abych Vám mohla říct, jak jsem Vám vděčna za všechny ty chvíle ve Vašem kruhu prožité. Větvičky praskají, jak po nich ohníček poskakuje, a já v duchu slyším slova .. "Zapraskalo smolné dříví, teplo z něho dýše. Není strachu, není chladu, oheň jasné plane, sežehuje nejen klestí, myšlenky též plané. Hoří volný pod nebesy, co vše se v něm tají! Slyš plameny, staré báje spolu šepotají." Zapomínám docela, že sedím v lesích daleko od vlasti. Rádce chlapců však do mne lehce loktem vráží a šeptá, "dívký mají další výstup" - trochu nechápavě na mne hledí a zpívá dál ... "hřeje ruce, barví tváře..."

Maruška

Maruš poslala fotografii tábora, kterou dobře nelze tímto způsobem reprodukovat. Pripojená kresba bude muset splnit stejný úkol. Fr.

TÁBOR ČESKÝCH DĚTÍ U MONTREALU ČERVENEC - SRPEN 1963